



■ Ἀπὸ τὸ Ἁγιολόγιο τῶν διὰ Χριστὸν Σαλῶν

ἽΟ Ὅσιος Μάξιμος ὁ ἐν Μόσχα, ὁ διὰ Χριστὸν Σαλὸς καὶ Θαυματουργὸς † 11η Νοεμβρίου 1433

ἽΟ Ὅσιος Μάξιμος ἐξῆσε στὴν Μόσχα στὶς ἀρχὲς τοῦ ΙΕ' αἰῶνος, τὴν δύσκολη ἐποχὴ τῆς κυριαρχίας τῶν Τατάρων, ὅταν ὁ ρωσικὸς λαὸς συνθλιβόταν κάτω ἀπὸ τὶς ὠμότητες τῶν κατακτητῶν, τὴν πτωχεία, τὴν πείνα καὶ τὶς ἐπιδημίες.

ἽΟ Ὅσιος περιπλανιόταν στὶς πλατεῖες καὶ τοὺς δρόμους τῆς πόλεως, σχεδὸν γυμνὸς σὲ ὅλες τὶς ἐποχές, ἀγνοῶν τὶς ἄσχημες κλιματολογικὲς συνθήκες τοῦ Ρωσικοῦ χειμῶνος καὶ διδάσκων μὲ τὸν τρόπο αὐτό, τὴν ὑπομονὴ καὶ τὴν ἀποταγὴ τῶν ἐπιγείων γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ.

ἸΑφοβα κατεδίκαιζε δημοσίως τοὺς πλουσίους, οἱ ὁποῖοι ἔκτιζαν τὴν περιουσία τους ἐπάνω στὴν δυστυχία τοῦ λαοῦ.

ἸΑργότερα ἀποσύρθηκε σὲ πλησιόχωρο δάσος, ἄλλα συνέχισε νὰ ἐπισκέπτεται τὴν Ρωσικὴ πρωτεύουσα γιὰ νὰ ἐλέγχει τοὺς ἀνθρώπους, ἐνῶ παράλληλα νουθετοῦσε καὶ παρηγοροῦσε ὅσους τὸ εἶχαν ἀνάγκη.

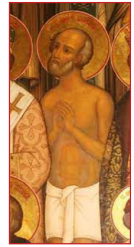
* * *

Μερικὰ λόγια ἀπ' ὅσα ἔλεγε στοὺς κατὰ καιροὺς συνομιλητές του εἶναι τὰ ἀκόλουθα:

«ἸΑλίμονο, Θεέ μου, Θεέ μου! Τί συμφορὰ. ἸΑὲν ὑπάρχουν τώρα πιά Χριστιανοί. Σχεδὸν ὅλοι ἔχουν γίνεи ἐχθροὶ τοῦ Χριστοῦ. ἸΑένε πὼς εἶμαι



τρελός, ἀλλὰ καλέ μου, δίχως σαλότητα δὲν μπαίνουμε μέσα στὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. **Γ**ιὰ νὰ ζήσουμε σύμφωνα μὲ τὸ Εὐαγγέλιο πρέπει νὰ εἴμαστε τρελοί. **Ὅ**σο οἱ ἄνθρωποι θὰ εἶναι λογικοὶ καὶ μὲ ξηρὰ μυαλά, ἡ Βασιλεία δὲν θὰ ἔρθει στὴν γῆ».



«Δίχως προσευχὴ ὅλες οἱ ἀρετὲς εἶναι σὰν δέντρα χωρὶς χῶμα. Τώρα πιά δὲν ὑπάρχει προσευχὴ μέσα στὴν ζωὴ τῶν Χριστιανῶν. Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ἡμῶν προσευχόταν. Ὁ Χριστιανός, φίλε μου, εἶναι ἓνας ἄνθρωπος προσευχῆς. Οἱ ἄνθρωποι πιστεύουν πὼς πρῶτα πρέπει νὰ ἀγαποῦν τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἔπειτα νὰ ἀγαποῦν τὸν Θεό. Καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιο ἔκανα. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν χρησιμεύει σὲ τίποτα. Ὅταν ἀντιθέτως ἄρχισα νὰ ἀγαπῶ τὸν Θεὸ πρῶτα ἀπ' ὅλα μέσα σ' αὐτὴν τὴν ἀγάπη βρῆκα τὸν πλησίον μου καὶ μέσα σ' αὐτὴν τὴν ἴδια ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, οἱ ἐχθροί μου ἔγιναν ἐπίσης φίλοι καὶ θεῖα δημιουργήματα. Ἄν οἱ Χριστιανοὶ γύριζαν στὴν δύναμι τῆς προσευχῆς θὰ ἀναζωογονοῦνταν. Προσεύχου πιὸ συχνὰ καὶ ἡ προσευχὴ θὰ γεννήσει μέσα σου τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Χωρὶς τὴν προσευχὴ δὲν μπορούμε νὰ ἀγαπήσουμε τὸν Χριστό. Ὁ θρόνος πάνω στὸν ὁποῖο ἐμφανίζεται ὁ Ἀναστάς εἶναι οἱ καρδιές μας. Ὅταν προφέρω τὸ ὄνομα τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ μεθῶ ἀπὸ χαρά. Τότε μοῦ φαίνεται πὼς βλέπω τὸν Χριστό, ὄχι τόσο στὸν οὐρανό, ὅσο ζωντανὸ ἀνάμεσά μας, ἀληθινὸ Βασιλέα τῆς δόξης ἀναπαυόμενο ἐπὶ τῶν καρδιῶν μας».

«Εἶμαι ὁ τρελο-Μάξιμος καὶ λέω πὼς δίχως αὐτὴ τὴν τρέλα δὲν μπορούμε νὰ κληρονομήσουμε τὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Ἄν τοῦτο εἶναι δυνατὸ, Κύριε ἐλέησον καὶ σῶσον καὶ τὸ διάβολο καὶ ὅλες τὶς λεγεῶνες του, γιατί ἔχει ἀκόμα τὴν ἐπίγνωσι τοῦ Θεοῦ καὶ ἴσως ἡ ἐπίγνωσις νὰ τοῦ δώσῃ τὸ μέσον τῆς μετανοίας. Ἴδου πὼς σπλαγχνίζομαι τὴν δημιουργία τοῦ Θεοῦ».

Τὰ λόγια του αὐτὰ μνημονεύονται ἀπὸ τὸν ἐπισκέπτη του καὶ μετέπειτα Ἀρχιμανδρίτη Σπυρίδωνα.

* * *

Ἑκομῆθη εἰρηνικὰ τὸ 1433. **Τὸ** Λεῖψανο του βρέθηκε τὸ 1547, ὅπoταν καὶ θαυματούργησε. **Ἡ** ἀνακομιδὴ τῶν ἱερῶν Λειψάνων του ἐορτάζεται τὴν 13ῃ Αὐγούστου.

(*) Νέος Συναξαριστῆς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὑπὸ Ἱερομονάχου Μακαρίου Σιμωνοπετρίτου, τ. Γ', Νοέμβριος, σελ. 132, ἐκδόσεις «Ἰνδικτος», Ἀθήνα 2004. ● Ἰκαρος Πετρίδης, Ἐμπαίζοντες «Ἡμεῖς μωροὶ διὰ Χριστόν...», σελ. 149-150, ἐκδόσεις «Μορφὴ ἐκδοθῆτω», Ἀθήνα, Μάρτιος 2008. ● Ἐπιμέλ. ἡμετ.